

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. ÁPRILIS

PUSZTÍTÓ KATASZTRÓFÁK A MARSON
ORGANOID INTELLIGENCIA
TITOKZATOS MÉLYTENGERI HÓHULLÁMOK

397

CAINE
FEDINA
KEVERESCHÁN
SZIRTES
SCHOEN
SZERB

ROBERT J.
Sawyer

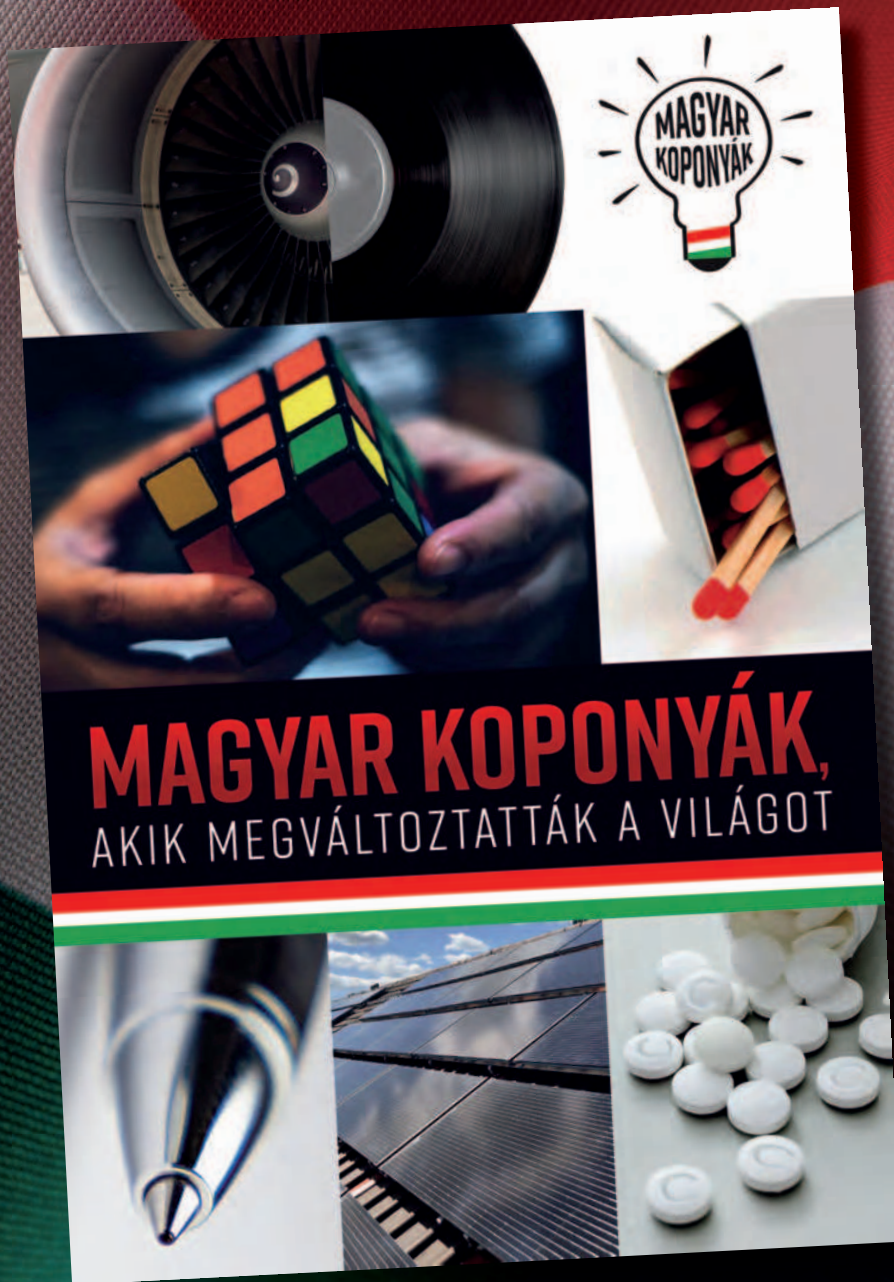
KIR
Bulicsov

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

**MAGYAR FELTALÁLÓK ÉS TUDÓSOK,
AKIKRE MÉLTÁN LEHETÜNK BÜSZKÉK!**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A magyar sci-fi atyja

Száz évvel ezelőtt született Kuczka Péter, akit sokan költőként tartanak számon, mások zsánerirodalmi antológiák szerkesztőjeként, esetleg műfordítóként, forgatókönyvíróként. Nekünk, sci-fi rajongóknak azonban mindennél inkább a Galaktikával jelent egyet a neve, hiszen alapító szerkesztőként ő indította útjára ezt a kiadványt 1972-ben, és féltőn óvta, terelgette, csiszolgatta, működtette egészen 1995-ös (most már tudjuk, átmeneti) megszűnéséig, 175 lapszámon át. Ezek a „rég” Galaktikák annyira rafináltan szivárogtak be a magyar mindennapokba, hogy ma már alig találunk családot, melynek több generációs házi könyvtárában ne lenne ott legalább egy példány.

Kuczka Péter a felelős azért, hogy megteremtődött a hazai science fiction (sci-fi) irodalom – így, néven nevezve –, sőt magyarított nevet is kapott: tudományos-fantasztikus (tu-fa). Ő tehet róla, hogy tizenéves fiúk-lányok nemzedékei hordták zsebpénzüket a könyvesboltokba, majd az újságosokhoz, lázasan csillogó szemmel lesve a kirakatban, hátha felbukkan már a következő szám tele izgalmas és elgondolkodtató történetekkel a világ minden tájáról, megrajzolva az elképzelt jövők körvonalait a legkülönbözőbb árnyalatokkal, az egészen sötét szürkétől a tarkabarka szivárványosig. És közben fondorlatos módon megszervezte a magyar sci-fi életet, találkozókat, vetítéseket, kiállításokat gründolt, klubhálózatot inspirált és támogatott, létrehozta az ország első fantasztikus könyvklubját. És ha már könyv, meg kell emlékeznünk az általa szerkesztett könyvsorozatokról, az életében központi helyet elfoglaló Kozmosz/Galaktika szériáról, vagy akár a Kossuth kiadó köteteiről. Aztán vissza az újságokhoz: a Galaktikának olyan oldalági rokonait álmodta meg, mint a Robur, az Atlantisz...

Nyitott szemmel, érdeklődve fordult az irodalom más területei felé is: először adott a hazai olvasók kezébe fantasy-válogatást, de szerkesztett kötetet horror-, krimi- és vadnyugati novellákból is, sőt az objektív tájékoztatás talaján maradván nem áallotta bemutatni az UFO-jelenségek, valamint a történelmi és földrajzi rejtélyek alkonyzónáját sem. Az elmélet legalább annyira érdekelte, mint a szórakoztatás, számolatlanul írta a tanulmányokat, elemzéseket, sosem csak kiszorgálni akarta az olvasót, hanem nevelni, képezni is. Írók, szerkesztők, műfordítók és képzőművészek sorát indította el a pályán.

Idén lenne 100 éves, de immár 24. esztendeje nincs velünk. Szerintem valahonnan mégis figyel minket, a felhők közül, egy repülő csészealj ablakából vagy egy elrobogó aszteroidáról – és mosolyog ezen a mai tudományos-fantasztikus világon, amelyben ugyanúgy helye van még az ő Galaktikájának. A mi Galaktikánknak.

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Albert Ramon Puig (Spanyolország)** munkája:
albertrp.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a *Pannonia Könyvesboltban.*

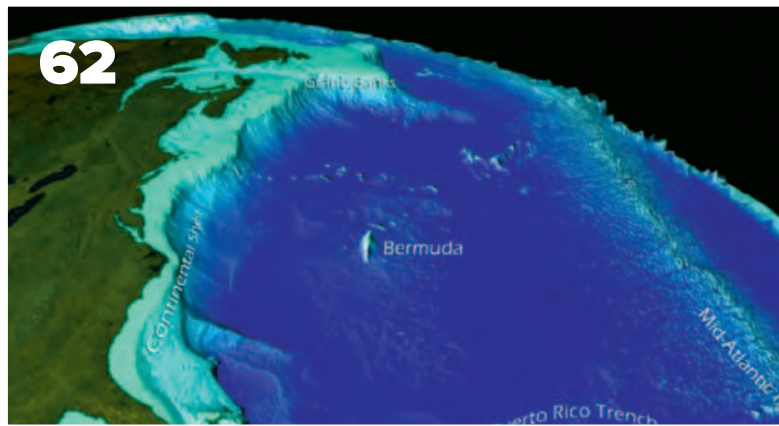
www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

NOVELLÁK

- 6 Ronil Caine: Immutáció (befejező rész)
- 32 Robert J. Sawyer: A legsúlyosabb büntetés
- 50 Fedina Lídia: Te voltál az!
- 54 Kevereschán András: Az első találkozás
- 58 Szirtes György: Találkozás Ernesttel
- 66 Lawrence M. Schoen: Telepatikus szándékok
- 92 Kir Bulicsov: Ez te vagy, Alisza?
- 102 Szerb Antal: Századvég

CIKKEK

- 28 Pusztító katasztrófák a Marson
- 43 Zöld jövő
- 44 Videodrón
- 46 A szférák zenéje
- 48 Kapcsolatfelvétel
- 62 Zöld jövő
- 64 Kő kövön
- 88 Obszervatórium
- 90 Videodrón
- 94 Képregény a Galaktikában

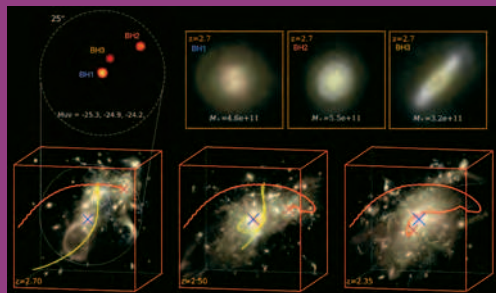
GALAKTIKA XL

- 115 Nemo-variációk
- 201 Verne utóélete

Az ultramasszív fekete lyukak nyomában

Az ultramasszív fekete lyukak a legnehezebb entitások a kozmoszban, némelyikük tömege több millió- vagy akár milliárdszorosa a Nap tömegének. A Frontera szuper-számítógépen végzett szimulációk révén az asztrofizikusok betekintést nyertek e hatalmas képződmények eredetébe, amelyek körülbelül 11 milliárd évvel ezelőtt keletkeztek.

A vizsgálatok alapján az ultramasszív fekete lyukak egyik lehetséges születési módja, hogy nagy tömegű galaxisok szélsőséges összeolvadásából jöttek létre. Ezek a folyamatok valamikor a „ kozmikus dél ” korszakában játszódtak le.

Az egyik eddigi legnagyobb kozmológiai szimuláció az Astrid nevű. Tudományos célja a galaxisképződésnek, a szupermasszív fekete lyukak összeolvadásának és az újraionizációnak a tanulmányozása a kozmikus történelem során. Az Astrid a kozmosz nagy, több százmillió fényévre kiterjedő térfogatát modellezi, ugyanakkor nagyon nagy felbontású nagyításra is képes.

A Frontera az Egyesült Államok legnagyobb teljesítményű akadémiai szuper-számítógépe.

3. rész: Túlfejlődés

21

Másnap délután egy fekete SUV és egy bordó Corvette gyors egymásutánban parkolt le a hegyek közé rejtett kutatóintézet gyér hóval kevert, murvás parkolójában. A sötét autóból négy öltönyös szállt ki, a sportkocsiból egy napszemüveges, szintén öltönyt viselő férfi hosszú télikabátban. Elsőre menő üzletembernek tűnt, de amikor levette a napszemüvegét a bejáratnál, már inkább egy elvetemült maffiózóra hasonlított.

– Ön Emerson, igaz? – köszönt a Corvette-es férfi, közben gyorsan és erősen kezét szorította a hozzá lépő tudóssal.

– Én vagyok.

– Speranza Argenti.

– Örvendek. A felettesei tájékoztattak, hogy érkezik.

És hozzátették, hogy nem tanácsos szórakozni önnel – gondolta Emerson.

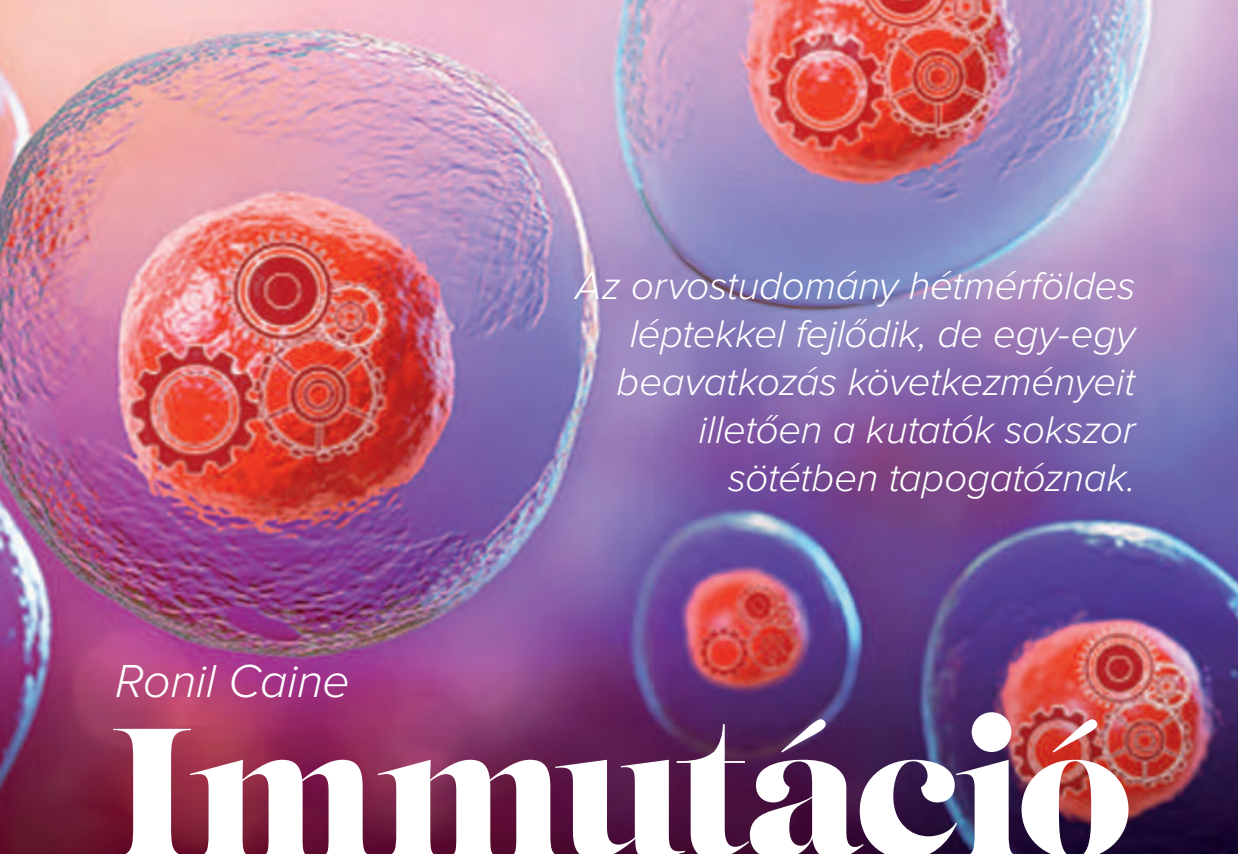
Hozzájuk lépett a négy fekete öltönyös is, akik a SUV-val jöttek.

– Az urakitt Ziegler, Rahman, Mayheaven és Funar ügynökök. Én leszek az, aki ezt az ügyet rövid úton lezárja, miután szegény Gadberry kiesett a sorból. – Argenti megigazította kabátja gallérját, majd az épület felé mutatott, mintha ő lenne a házigazda, és szívélyes látogatásra invitálná a tudóst. – Dr. Emerson, kérem, mindent mondjon el nekünk, ami eddig történt.

– Természetesen – válaszolta amaz, és az ajtó irányába intett. A pillanatot, amikor kissé elfordult az öltönyösöktől, kihasználta arra, hogy nyeljen egy nagyot. – Erre, kérem.

Mialatt lesétáltak a terembe, ahol a holttesteket tárolták, Emerson elmesélte miként hozták be Gerald Marrent, a zéró páciens és a fertőzötteket. Ki volt dr. Sauer

Az orvostudomány hétmérföldes léptekkel fejlődik, de egy-egy beavatkozás következményeit illetően a kutatók sokszor sötétben tapogatóznak.

Ronil Caine

Immutáció

és hogyan ért véget a szökés. Készségesen elmondta azt is, mire jutottak a kutatásokkal, és hogy mivé fejlődött Nora Darya, a szökésben lévő alany.

– Gadberry nem halt meg? – kérdezte Argenti.

– Nem – mondta Emerson –, de kritikus állapotban vitték kórházba, ahol, úgy tudom, újra is élesztették. Jelenleg kómában tartják a St. Lucas intenzív osztályán.

– Nagy kár. Ismertem őt. Jó ember volt és remek ügynök.

Közben megérkeztek a terembe, ahol a halott örök, Sauer, Moha és Marren tetemei feküdtek letakarva. A hőmérsékletet állandóan egy Celsius-fokon tartották, hogy a sejtműködést megállítsák. Argenti, a kísérete és Emerson egy üvegfalon keresztül nézték, hogy a tudós egy beöltözött kollégája bemegegy a testekhez. Először Marrenhez lépett, és derekáig lehajtotta a leplet róla. Emerson kíváncsian fürkészte Argenti te-

kintetét, mert biztos volt benne, hogy ilyet még ő sem látott. Az ügynök hűvös maradt, de a szeme egy pillanatra nagyobbra nyílt, amikor megpillantotta az üreget a holttest arca helyén, és a torzót, mely szintén egy tántogó lyuk volt csupán, egy szürke, kiégett kráter, kiálló bordákkal keretezve.

– Ez volna Marren? – kérdezte, és a tetem felé mutatott.

– Ennyi maradt belőle, miután Norával... hát, szóval elbúcsúztak egymástól. – Emerson intett, és a kollégája letakarta Marren maradványait.

– Ezt a nő csinálta vele?

– Igen. Van róla videofelvétel, majd később megmutatom, elmondani úgysem lehet. Nem emberi...

– Teljesen meghalt? – kérdezte Argenti, ami egy normális hulla felett szokatlan és jelentéktelen kérdés lett volna, de Marren fehér teste a szürke, üreges belsővel sok mindennek volt mondható, csak normálisnak nem. ➔

– Nos, a mesterséges sejtek inaktívak – mondta Emerson –, de szerintünk újra-indíthatóak, amennyiben az élet feltételei adottak. Az itt fekvő személyek esetében a sejtek közti kommunikáció túl sok helyen szakadt meg, ami a rendszer összeomlásához vezetett. Nem értem pontosan én sem, de azt gondolom, hogy a sejtek nem tudják korlátlanul átvenni egymás szerepét, vagy csak nagyon lassan, és a regenerálódáshoz nyersanyagra, további sejtekre, valamint energiára van szükségük.

– Tehát ha Marrent újraélesztenénk, és adnánk a sejteknek nyersanyagot, akkor feléledne, és regenerálná magát?

– Úgy gondolom, hogy igen, képes lehet rá. De azt sem tartom kizártnak, hogy jelen állapotában is végig tudná csinálni, ha elég időt hagynánk neki szobahőmérsékleten.

A beöltözött férfi a következő asztalhoz lépett, és a lepelért nyúlt.

– Ő Charles Borg – mondta Emerson –, Nora ismerőse, aki elkapta a fertőzést a nőtől, felteszem, nemi úton. Ő volt az, akinek visszanyerte a lába, miután amputáltuk, de amikor kitört a káosz, jobbnak láttuk kiiktatni, mielőtt ő is megszökhetett volna.

– A többiek nem érdekelnek, köszönöm – mondta Argenti. – Van bármi ötlete, merre lehet a nő, vagy miként bukkanhatnánk a nyomára?

Emerson megrázta a fejét, kollégája közben visszajuttatta Moha testére a leplet.

– A mesterséges sejteknek nincs olyan tulajdonságuk – mondta a tudós –, amivel ki lehetne szűrni őket. Talán valami nagyon finom elektromágneses szkennelvel, mint az MRI. Dr. Sauer laborjában találtunk egy ilyen eszközt, de csak közelről használható és lassú. Szerintem ennél egyszerűbb lesz megtalálni őt, hiszen mégiscsak egy fejlettebb emberi lényt kell kiszűrni a tömeg-

ben. Gyorsabb, erősebb, gyakorlatiasabb, mint bárki. Hófehér a bőre egész felülete. Azonnal regenerálódik, képes valamilyen szinten átrendezni a sejtjeit, amik átveszik egymás funkcióit. Hacsak nem zárkózik be valahova, biztosan hamar feltűnést kelt.

– Ha okosabb, mint bármelyikünk, akkor aligha – mondta Argenti, és elindult a kijárat felé. – Emerson professzor, a parancs az, hogy minden mesterséges sejtet meg kell semmisíteni, kivéve a zéró páciens, őt az itt megadott módon dobozolja be, mert elszállítjuk. Mr. Funar itt marad segíteni. Én megyek Gadberryhez, utána elkapjuk Norát.

– Értettem, Mr. Argenti – felelte Emerson. – Nem lesz gond.

– Mindent elviszünk, a biztonsági felvételeket, a bizonyítékokat, beleértve Sauer munkásságát. Ez a technológia túl veszélyes. Meg kell akadályoznunk, hogy továbbterjedjen a fertőzés. Kérem, intézkedjen!

22

Amikor Argenti megérkezett Gadberry kórházi ágyához, ő már ötszáz kilométerrel arébb tartózkodott, egy erdei házban. A házat egy barátja nevére vette, arra az esetre, ha a dolgok elszaródnának, és ez most teljes mértékben egy ilyen helyzet volt.

A házról senki sem tudott, üresen állt, gondosan lezárva, távol sok hasonló erdei laktól. Gadberry ellenőrizte az útlevelet, a pénzt és a fegyvereket, amiket itt rejtett el. Felöltözött szürke pólóba, sötétbarna kabátba és kék farmerba, hogy minél kevesebb feltűnést keltsen. Aztán megnézte magát a tükörben. Bőre még mindig túl fehér, de érezte, hogy ezen képes változtatni. Koncentrált, mintha meditálna, és elképzelte, hogy a bőre emberi, sötétebb árnyalatú, de nem történt változás. Úgy állt ott, ujjait a

halántékára téve, mint egy csaló médium, aki el akarja hitetni a tévénezőkkel, hogy épp kapcsolatba lép egyikük halott nagyanyjával a túlvilágon.

Gadberry feladta, de tudta, hogy érdekes lesz még próbálkoznia. Új sejtjei sok mindenre képesek, ha megtanulja irányítani őket, de ehhez egészen másfajta gondolkodásra lesz szüksége. Új énje, új logikája ott pihent a felszín alatt, mint egy zsáknyi meglepetés, amit csak ki kell bontania valahogy.

Lépéseket hallott kintről. Zörgött a hóval permetezett avar és ropogtak a gallyak. Fogta a pisztolyát, és az ablakhoz lépett. Kilesett, körbenézett. Egy férfit látott, és bár háttal állt, tartásáról, egy számmal nagyobb télikabátjáról és hajáról felismerte. Kinyitotta az ajtót, mire a látogató odafordult.

– Dr. Emerson!

– Jézusom! – mondta a másik. – Maga...

– Jöjjön be! – Gadberry kitérte az ajtót, majd bement a házba, és leült az étkezőasztalhoz.

– Teljesen rendbe jött – mondta Emerson, meg sem próbálva elrejteni döbbenetét. Belépett a házba, és becsukta az ajtót.

– Elhozta, amit kértem? – kérdezte Gadberry.

Emerson egy textil- és egy fémkeretes műanyag táskát tett az asztalra.

– Igen.

– Köszönöm.

Emerson leült Gadberryvel szemben.

– Fél nap alatt rendbe jöttem a kórházban, de már néhány óra után csak színleltem, hogy alszom. Fantasztikusak ezek a sejtek, soha nem voltam jobban.

– Valóban lenyűgöző.

– Tudom, nem azért jött, hogy segítsen, és azt is tudom, hogy nem kedvel engem. Viszont a szakmai kíváncsisága erősebb

annál, hogy egy ilyen lehetőséget kihagyjon. Főleg azok után, hogy mindent el kellett égetnie, igaz? Kit küldtek?

– Speranza Argentit.

– Dragonfly – mondta Gadberry, és elgondolkodott, mintha ez a becenév régi emlékeket idézett volna fel benne. – Nem bízzák a véletlenre.

– Pontosán mit akar tőlem?

– Tudja, miért hívják így? A Dragonfly szitakötőt jelent, ami a föld legsikeresebb ragadozója. Kilencvenöt százalékos hatékonysággal vadászik. Argentí biztosan elkapja a nőt, és engem is.

– Nézze, ez rám már nem tartozik...

– Szeretnék egy esélyt magamnak. Én akarom elkapni Nora Daryát. Egyszerűen muszáj. Utána eltűnök, soha többet nem hall rólam. Argentinek megüzenem majd, hogy Nora miatt már nem kell aggódnia, viszont az én üldözésemet fel kell adnia. Ellenem nem győzhet, én már nem ember vagyok.

Emerson figyelmesen hallgatta a hófehér arcú és kezű Gadberryt, de ennél a pontnál kirázta a hideg: „Nem ember vagyok.” Talán hiba volt idejönni – gondolta –, hiszen Gadberry szabadon rendelkezhet a sorsa felől. Ha megteszi, amit kér, utána miért hagyná életben? Emerson egy dologban bízott: ha Gadberry becsületből és elhivatottságból a végletekig elmegy a szökevény elkapása érdekében, akkor nincs oka ártatlan embereket megölni, főleg, hogy ez semmit sem változtat a helyzetén, hiszen már eleve üldözött ő is. Igen ám – szólalt meg egy hang Emerson fejében –, de te nem vagy éppen ártatlan.

– Ne aggódjon – mondta Gadberry, mintha olvasná gondolatait –, nem fogom megölni.

– Én is erre jutottam.

– Amit most kérdezek, nagyon fontos – folytatta Gadberry. – Hogyan lehet legyőzni Norát? Melyik lehet a leghatásosabb fegyver egy ilyen mesterséges ember ellen, mint például én? Ne mondja, hogy nem gondolkodott még ezen!

– Én egy módosított DEW-re gondoltam – válaszolta Emerson. – Irányított-energia fegyverrel próbálnám megszakítani a sejtek közti kötést.

– Köszönöm a tippet – mondta Gadberry, majd két kezével meglegyintette a mellkasát. – Akkor lássunk neki!

Emerson bólintott, majd elkezdte kipakolni a felszerelést, amit a laborból csempészett ki. Összekötötte az egységeket, rádugta a laptopjára, majd Gadberry fejére, karjára és mellkasára helyezte a végpontokat.

– Tudnia kell – közölte Emerson –, hogy pontosan én sem tudom, mit csinálunk.

– Tisztában vagyok velem – mondta Gadberry. – Mégis, jelenleg ön ismeri legjobban ezt a rendszert, és tudom, hogy a fejében az elméletek előrehaladott állapotban vannak arról, hogyan működnek a mesterséges sejtek. Nem hiszem, hogy kárt tud tenni bennem, és mint mondtam, bízom magában.

– Hát jól van. – Emerson megnyomott pár gombot és területet a monitoron. – Most megpróbálom felerősíteni a sejtjei közti kommunikációt, és valahogyan aktiválni vagy felpörgetni a frisseket. Így, ha minden jól megy, felgyorsul az adatátvitel, a regeneráció, és előjönnek a sejtekbe kódolt további képességek, amiket annak idején Marrenből a mesterséges intelligencia hozott elő.

– Rajta! – mondta Gadberry, és bátornak tűnt, de amin ezután át kellett esnie fizika-
ilag és mentálisan, az megtörte őt is.

23

Diana Solomon elegáns nadrágkosztüm-ben lépett be a lélegzetelállító hegyoromra épített luxusszállodába. A recepció szobát bérelt, majd közepes méretű utazótáskáját maga mögött húzva felment az emeletre. A szoba teraszára lépve megcsodálta a sűrű, hófödte fenyőerdőkkel és rétekkel tarkított völgyet, ahogy legszebb téli pompájában szikrázott a tiszta hegyi napsütésben, olyan telikék égbolt alatt, amelyet csak a túlszínezett filmekben lát az emberek többsége.

A ruhákat és a táskát lopta, pénze pedig egyáltalán nem volt, de terve igen, hogyan rendezi majd a számlát távozáskor.

Amikor belépett a szobába, és biztos volt benne, hogy senki sem látja, hagyta, hogy sejtjei visszarendeződjenek eredeti helyzetükbe. Arca, testalkata újra Nora Daryáé lett. Nem váltott alakot – nem volt képes rá, hogy sejtjeit szabadon átrendezze –, de kisebb módosításokat, bizonyos határokon belül már el tudott érni. Így lett belőle Diana, aki úgy nézett ki, mintha Nora testvére lenne. Hasonlított kicsit, de bőre némileg sötétebb árnyalatú volt, haja fakóbb, arcsonja szélesebb, ajka teltebb. Csak annyira más, hogy az ember futólag elmenjen mellette, ha Norát keresi, és az arcfelismerő rendszereket is sikerült átvernie, amikor autót bérelt.

Nem tudhatta, hogy milyen erővel keresik, de gyanította, hogy még nincs nemzetközi elfogatóparancs ellene. Lehet, hogy az intézet, ahonnan megszökött, jót akar, és akik ott dolgoznak, a világbékét védik, de akkor is egy gondosan elrejtett hely. Nem jó nekik sem a nagy felhajtás, így valószínűbb, hogy először megpróbálják titokban elkapni, ügynökökkel, fejedelmekkel.

Nora a fürdőszobába ment, és gyakorolt. Tudatosan már sokat elért teste, pontosab-

ban a sejtjei feletti kontrollban. A legtöbb képességet csak érezte, ahogy az ember érzi, miként kell megmozdítania egyetlen lábujját. Elsőre nem sikerül, de sokadik próbálkozásra beolajozódik az idegpálya, amin az adott parancsot kell küldeni. Így ment ez Noránál is, csak éppen ő minden egyes sejtjét tudta címezni egyenként, vagy akár a legkülönbözőbb csoportokban. Néha úgy tűnt, a világegyetemet próbálja átlátni, máskor önkéntelen láncreakciókat indított el, amik a legfurcsább végeredményekbe futottak ki.

Nora nézte magát a tükörben, és igyekezett átalakítani az arcát. A sejtek lassan engedelmessé váltak. Az utóbbi hónapokban több női arcot is begyakorolt, de férfit még nem sikerült csinálnia, pedig az lenne a legbiztosabb álca. A bőrszínét már egész széles skálán tudta módosítani, mint egy polip. Nem úgy, mint egy kaméleon, mert azok lassan változtatják a színüket és nem is álcázás céljából.

A hajszín beállítása is ment már neki, valamint bizonyos szinten a testalkatát is. Szélesebb csípő, vastagabb karok, izmosabb váll, de éppen egész vékonyra is össze tudta húzni magát, akár napokig.

Nora tudta, hogy kivételes élőlényé vált, sőt jelenleg ő áll az emberi faj élén, mint a legfejlettebb egyed. Nincs senki a földön, aki erősebb lenne nála. Emellett megvan a képessége, hogy bárkit megfertőzzön, és úgy vélte, ahhoz is, hogy irányítása alá vonjon.

Azt tervezte, néhány emberrel kipróbálja, miként tudja befolyásolni őket, és kontrol alatt tartani a sejtjeiket. Ha sikerül, akkor egy sereget is gyűjthet magának, sőt, amennyiben a hálózat jól működik, akkor az egész emberiséget megfertőzheti. Ha képes irányítani harmincötbillió sejtet, nem okozhat gondot kilencmilliárd ember.

Este lement a szálloda éttermébe, hogy megvacsorázzon. Felvette Diana külsejét, egy közepesen csinos ruhát, és igyekezett minél kisebb feltűnést kelteni azzal, hogy rengeteget kell ennie. A sejtek ilyen intenzív használata komoly energiamennyiséget követelt. Szerencsére akadt az étlapon kalóriadús előétel és főétel, de azért kért mellé pár kólát és egy dupla kávé. Épp az Alpine Schokoladenbombe nevű desszertet kanalazta, amikor odalépett hozzá egy férfi. Nora biztosra vette, hogy kiszúrták, és megkezdődik az amúgy is elkerülhetetlen küzdelme a túlélésért.

– Ne haragudj, úgy látom, hogy egyedül vagy, és arra gondoltam talán vacsora után lenne kedved meginni velem valamit a bárban – mondta a férfi, brit akcentussal. Nora felnézett rá, érezte, hogy a szája sarkában lehet egy kis csokoládékrém, de remélte, hogy nem látszódik. – Én is egyedül vagyok, és jó lenne beszélgetni valakivel ezen a mesés helyen.

Nora lenyelte a szájában levő falatot, majd gyors és elegáns mozdulattal megtörölte ajkát. Várt egy kicsit, hátha zavarba jön az idegen.

– Nincs is egyedül, igaz? – kérdezte a férfi.

– Ihatunk valamit – mondta Nora, majd elmosolyodott. – Miért ne?

Úgy érezte, minden túl könnyű a számára. Eddigi életében nehezített pályán ment, küzdenie kellett. Hiába tette oda magát, mintha derékig érő sárban próbált volna előbbre jutni. Most pedig, mióta sejtjei kicserélődtek, minden az ellenkezőjére fordult. A világ lelassult számára. Figyelmét többfelé tudta osztani, és a világ legapróbb rezdüléseire is érzékenyen oda tudott figyelni. Ha akart, látott minden kis rándulást az emberek arcán. Ajka mozgásából ➡

előbb tudta, hogy mit fog mondani a férfi, mint ahogy hangosan tényleg kiejtette volna a szavakat. Értette a kontextust, a szándékot. A millió apró jelből kikövetkeztette, mi fog történni, ki mit fog mondani, és zavarba ejtően nagy százalékban találta el. Az agya számára is megdöbbentő sebességen pörgött. A számolás, a gondolkodás, a problémamegoldás és a valószínűségszámítás rettentő könnyen és gyorsan ment. Intuíciója, mint egy valóban működő spiritualista jóslás, már-már külön képességévé vált.

Nora játszotta a szerepét, a magányos nőt, aki férje halála után először utazik egyedül. A férfi – akit Ryannek hívtak – egészen jóképű volt, és látszott, hogy ügyel sportos alakjára. Kedves személyiség, de kiszámítható. Nora nem bánta, mert tökéletesen passzolt a tervéhez.

Sokat ittak, amitől a férfi becsípett, de ő nem. Ki tudta zárni az alkoholt az agyából. Persze azért eljátszotta, hogy megártott neki az ital.

Aztán hagyta, hogy Ryan felkísérje, ő pedig behívta a szobájába. Ott aztán az első csóknál átadott neki néhány millió fehér, mesterséges sejtet. A férfi hátrahőkölt, ellökte magától a nőt, de inkább ő maga esett hátra. Prüszkölt, köhögött, és törölgette a száját, mintha rohadt almába harapott volna. Szájából csorgott a sűrű, fehér massa. Nora felette állt, és koncentrált. A tőle elszakadt sejteket hívta. Azok válaszoltak, és tették, amit kért. Megfertőzték Ryant, elszaporodtak, átvették az irányítást. A férfi vergődött a szőnyegen, mintha rettenetes migrén vagy izomgörcs gyötörné, aztán elhalkult, végül abbahagyta a rángatózást, és elájult. Nora pedig mosolygott.

24

Emerson hajnalban hagyta el a házat, és úgy érezte, mintha hosszú raboskodásból szaba-

dult volna. A friss, hideg erdei levegő a benti állott, elhasznált után, valamint Gadberry izzadságéhez hasonló, enyhén műanyagos szaga után maga volt a szabadság illata. Vissza sem nézett, csak beült az autójába, és elhajtott. Nyomta a gázt, ahogy csak bírta, hogy minél messzebb kerüljön Gadberrytől, akit egykor – mint az ő szeretett intézetének biztonsági főnöke és legfőbb begyűjtője – még méltónak talált némi tiszteletre, de mára valami egészen mássá vált. Egy emberfeletti lényé, ami ki tudja, mire képes és hová fog fejlődni. Emerson már nem érdekelték a válaszok, csak a saját biztonsága. Tudta, hogy Gadberry még alszik, mégis szinte a hátán érezte a tekintetét. Talán ez már mindig így lesz, sosem fog megszűnni számára az a gondolat, hogy a szörny figyelni őt, vagy egyszerűen csak tudja, hol van.

Amikor kiért a főútra, meglátta a furgont. Kellően biztonságos, öt kilométeres távolságban a háztól, ahol Gadberry rejtőzködött. Emerson lehúzódtott, és beállt a furgon mögé. Annak oldalsó ajtaja kinyílt, ő pedig bemászott, és leült.

– Jó sokáig odavolt, professzor úr – mondta Argenti, és mosolygott, azzal a szívélyesnek tetsző, de valójában ragadozó mosolyával. Emerson körbenézett: a furgonban még négy férfi ült. Kettő számítógépeknél, a másik kettő inkább kommandósnak tűnt, akik bevetésre jöttek, bár nem voltak teljesen beöltözve. Egyiküket már látta az intézetnél is, a neve Mayheaven, még erre is emlékezett.

– Elhúzódtott a dolog – felelte Emerson. – Érdekes dolgokat fedeztem fel, amiket nem hagyhattam megvizsgálatlanul.

– Gadberry nem érdek, ő csak egy eszköz. Megtette, amiben megegyeztünk?

– Igen – mondta Emerson. – Benne van a nyomkövető. Egy adag nyugtatóval adtam

be neki. Érdekes módon a nyugtató is használt, a mesterséges sejtek képesek voltak értelmezni az idegen anyagot, és felhasználták azt.

– Kíméljen meg a részletektől! – mondta Argenti, és még a kezét is felemelte hozzá védekezően. – Inkább a nőről beszéljen, Noráról! Ő mire lehet képes? Mire számíthatok?

Emerson megdörzsölte az állát. Borostája sercegett, és már egy zuhany is ráfért volna.

– Pontosan persze nem tudhatom – mondta Emerson –, hiszen ez egy új technológia. Vagy hívhatjuk vírusnak is, esetleg egyfajta szintetikus organizmusnak. Nora Marrentől kapta el a sejteket, és utána képes volt még többet elvenni a férfitől. Ami azért érdekes, mert ezek szerint nem az számít, ki mikor kapta el a fertőzést, vagy milyen stádiumban tart az immutációja, hanem hogy az egyén szervezete eleve milyen felépítésű, és a személyiség, a jellem is befolyásolhatja, hogy egy fertőzött menyinyire képes uralni és irányítani a sejtjeit. Marrenéit ugyebár mesterséges intelligencia segítségével, mondhatni, szoftveresen tuningoltuk fel, félig akarattunkon kívül. Biztos vagyok benne, hogy ezek a feljavított sejtek átmentek Norába is, aki azóta még tovább fejlődhetett. Az emberi testben a sejteknek fix helyük van, nem tudnak ezen változtatni, mert nem képesek funkciót váltani. Ez Noráéira nem igaz, azok bármikor átveszik egymás feladatait, így képesek a helyváltoztatásra, akár még szervszinten is.

– Lehetne légyegre törően? – kérdezte Argenti.

– Biztos vagyok benne, hogy kismértékben, de Nora már képes megváltoztatni a külsejét, a testalkatát – mondta Emerson, közben ujjain számolta a nő képességeit.

– Szinte azonnal regenerálódik, majdnem bármilyen sérülésből. Minden embernél erősebb, a gondolkodása pedig gépszerű, racionális, funkcionista, és a legegyszerűbb logikát követi.

– De nem halhatatlan, ugye?

– Nem, nem az – válaszolta Emerson a fejét csóválva. – Ő is egy szervezet, ami egységben működik. Egy bizonyos ponton túl, ha túl sok sejt sérül meg, vagy túl sokáig nem tudnak egymással kapcsolatba lépni, a rendszer szétesik, és a sejtek leállnak. A szabályok ugyanazok, mint egy normális embernél, csak a lépték más.

– Rendben – mondta Argenti. – A meggyezésünknek megfelelően megtarthatja vezető kutatói pozícióját az intézetben.

– Köszönöm, uram!

– Van bármilyen javaslata arra vonatkozóan, hogy milyen fegyver lehet hatásos a nő ellen?

Emerson elgondolkodott ezen, ahogy már számtalanszor, mióta az intézetben látta, Borg és Marren mikre képesek.

– A normál éles lövedékek biztosan megsebzik és lelassítják. A tűz roncsolhatja a mesterséges sejteket. Egy irányított-energia fegyver is elképzelhető, hogy hatásos lehet, de ha visszaértem az intézetbe, kitalálunk valami biztosabbat.

– Ha valami használhatót talál, akkor küldje utánunk! – mondta Argenti.

– Rendben. Úgy lesz.

– Menjen! A többi innentől már a mi dolgunk.

Emerson az ajtóból még visszafordult.

– Jó lenne, ha elkapná Gadberryt – mondta, majd folytatta, annak ellenére, hogy tudta, Argenti szinte olvas a gondolataiban –, mert ha nem, ő megtalál engem.

Argenti bölintott, majd újra felvillantotta gyilkos mosolyát.